

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-08-000 065
Бања Лука, 20.5.2008. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија мр Вељка Икановића, као председника вијећа, те Горане Микеш и Реџиба Бегића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптужене Ј. Т., због кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 2. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптужене, адвоката Н. Б. из Б. Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-К-07-000 067 од 14.02.2008. године, након одржане јавне сједнице вијећа којој су присуствовали Републички тужилац, мр Ненад Врањеш, оптужена и њен бранилац, дана 20.5.2008. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптужене Ј. Т., те потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-К-07-000 067 од 14.02.2008. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-К-07-000 067 од 14.02.2008. године, оглашена је кривом Ј. Т., због кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 2. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), те осуђена на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, у коју је урачунато вријеме проведено у притвору од 31.8.2007. године, па надаље. На основу члана 99. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), оптужена је обавезана, да плати, на име паушала износ од 150,00 КМ, и на име трошкова кривичног поступка износ од 1.205,00 КМ. На основу члана 108. ЗКП, породица оштећеног С. И., са имовинско правним захтјевом, упућена је на парницу.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптужене, адвокат Н. Б. из Б. Л., због битне повреде одредаба кривичног поступка, те погрешно и непотпуно утврђеног чињенично стања, са приједлогом

да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужена ослободи оптужбе или да се пресуда укине и одреди одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске.

Окружни тужилац из Бање Луке је, у складу са одредбом члана 308. ЗКП-а, доставио одговор на жалбу браниоца оптужене, са приједлогом да се та жалба одбије, као неоснована, и првостепена пресуда потврди.

У сједници вијећа пред овим судом, бранилац оптужене је изложио жалбу, остајући код разлога и приједлога садржаних у истој, које је оптужена подржала, док је Републички тужилац изложио одговор на жалбу.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се жалбом побија, у складу с одредбом члана 312. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Битну повреду одредаба кривичног поступка жалба види у томе што у побијаној пресуди нису дати ваљани разлози за одлучне чињенице које одређују саизвршилачку улогу оптужене Ј. Т. у извршењу кривичног дјела, те у противрјечности тих разлога садржаних у образложењу те пресуде. Обзиром на карактер приговора и законом прописане облике битних повреда одредаба кривичног поступка, садржаних у одредби члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП-а, овај суд је изнесене тврдње испитао у оквиру жалбеног приговора погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Приговори жалбе којима се оспорава правилност чињеничне основе и закључак побијане пресуде о саизвршилачкој улози оптужене Ј. Т. у лишењу живота из користољубља оштећеног С. И., у основи се односе на тврдњу да није постојао претходни договор за извршење дјела између оптужене и А. М., који је признао кривњу и у издвојеном кривичном поступку правоснажно осуђен, а њихови искази дати у истрази, о признању свих чињеница у заједничком дјеловању, су резултат наговора М. и некритичког и незрелог размишљања оптужене Ј. Т. Налази жалба и мотив у оваквој тврдњи, а то је љубав и жеља М. да Ј. „стави“ у исти процесни положај, у циљу будућег заједничког живота.

Изнесене тврдње жалбе, којима се негира заједничко извршење дјела, у оквиру једне цјеловите заједничке одлуке о дјелу, са претходно договореним улогама као битним дијелом у процесу плана извршења дјела, су неосноване. Наиме, правилном анализом и оцјеном доказа проведених пред првостепеним судом, побијана пресуда изводи правилан закључак да је оптужена Ј. Т. носилац одлуке и воље да заједно са А. М. лише живота С. И. из користољубља, а њене реалне радње су таквог карактера да је стављају у позицију да кроз свјест и вољу управља процесом извршења дјела. Она је то потпуно и јасно изложила у свом првом исказу, појашњавајући сваки сегмент у претходно разрађеном плану, као резултату њиховог претходног заједничког договора. Управо дијелови тог плана су објективизирани и потврђени кроз садржај и вријеме слања СМС порука, које је Ј., са свог мобилног телефона, упућивала оштећеном, уговарајући састанак са њим на паркинг простору на П., у касним вечерњим сатима. Потпуно је одређена и јасна у погледу мотива извршења дјела, идентитета лица од кога је М. набавио аутоматску пушку, описујући мјесто гдје

је претходно скривену држао, као и идентитета и мјеста пребивалишта лица преко кога су требали продати аутомобил оштећеног. У погледу свих одлучних чињеница, које опредјељују претходни заједнички план, као и активне радње оптужене у извршењу дјела, убацивање тијела оштећеног у гепек, одвожење у Д. и бацање низ литицу, присвајање новца и других предмета пронађених у ауту оштећеног, уочава се потпуна сагласност са садржајем њеног исказа и исказа М. из истраге, а затим је услиједо потпун заокрет. Услиједила је измјена у исказима на главном претресу, како у погледу негирања заједничког дјеловања, као резултата претходног договора, тако и у погледу мотива, са настојањем да се ова психолошка побуда из сфере користољубља, премјести у подручје љубоморе.

Кључно питање које је правилно ријешила побијана пресуда, и за које је дала ваљане разлоге, је оцјена вјеродостојности противрјечних исказа из истраге и на главном претресу, чијим рјешењем се открива постојање претходног договора у заједничком дјеловању, и коначно, открива мотив као психолошка побуда извршења дјела. Побујана пресуда кроз једну детаљну и свеобухватну анализу садржаја измјењених исказа, доводећи их у вези са другим доказима, правилно долази до закључка да и писане поруке из притоврске јединице које је оптужена упутила М., несумњиво указују на њену жељу да се искази мијењају и ускладе, и тиме, да одговорност за учињено дјело преузме М., што он и чини на претресу. Садржај ових порука М., са јасним упутама у циљу негирања њене саизвршилачке улоге, садржај и вријеме слања СМС порука, које је оптужена упутила оштећеном С. И., позивајући га на П. да упозна њену другарицу, које тада није било, интересовање којим аутомобилом долази, несумњиво указује на јасно изражену вољу и свијест да заједно са М. управља процесом извршења дјела, тако да измјењени искази на главном претресу немају увјерљиву подлогу у тврдњи, да искључиви мотив позивања оштећеног било његово упознавање са М., јер такву прилику са временске и просторне могућности, су несумњиво могли реализовати у другим, уобичајеним околностима. И коначно, правилност закључка побијане пресуде за прихатање исказа из истраге, као вјеродостојних, налази своју потврду у свједочењу вјештака неуропсихијатра и писменом налазу, која је искључила страх код оптужене, као једно патолошко стање које узрокује амнезију одређених сегмената критичног догађаја, што у конкретном случају код оптужене није утврђено.

Дакле, на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању првостепени суд је правилно примјенио Кривични закон, када је радње оптужене, чињенично описане у изреци побијане пресуде квалификовао као саизвршилачку улогу оптужене Ј. Т. у извршењу кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 2. КЗ РС.

Како се жалбом првостепена пресуда не побија и због одлуке о казни, овај суд је пресуду испитао у том дијелу у смислу одредбе члана 314 ЗКП-а. Првостепени суд правилно утврдио све олакшавајуће околности и истима дао правилан значај у оквиру општих правила о одмјеравању казне, прописаних одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, те казну одмјерио уз ограничења која су садржана у одредби члана 32. став 4. КЗ РС, дакле цијенећи немогућности изрицања казне дуготрајног затвора, обзиром да је оптужена у вријеме извршења дјела била млађе пунољетно лице. У конкретном случају, цијенећи

законски минимум (10 година) и максимум казне (20 година), утврђене олакшавајуће околности, те изостанак отежавајућих околности, и по мишљењу овог суда су правилно цијењене, као околности од значаја за висину казне, па изречена казна затвора у трајању од 15 (петнаест) година, по првостепеној пресуди, представља потребну мјеру казне за остварење опште сврхе кажњавања, прописане одредбом члана 28. КЗ РС, у њеном генералном и специјалном облику.

Како из наведених разлога жалба браниоца оптужене није основана, то је у смислу члана 319. ЗКП-а, одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар

Софија Рибич

Предсједник вијећа

мр Вељко Икановић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић